

ת"פ 56882/12/13 - מדינת ישראל נגד סעד אלדין מהאלוואס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56882-12-13 מדינת ישראל נ' מהאלוואס

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סעד אלדין מהאלוואס

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה שעניינה הסעת שב"ח, בכך שביום 10/10/13 בשעה 17:50 לערך, סמוך למנהרת ארזים, הסיע חמישה תושבים זרים מהעיר יבנה לכיוון הכפר עזריה.

התביעה טוענת למתחם ענישה הנע בין חודש לבין 6 חודשי מאסר, שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות, אך מבקשת להשית על הנאשם עונש מאסר, מאסר מותנה, פסילה, פסילה מותנת וקנס, וזאת בהעדר עבר פלילי ולאור העובדה שהודה בביצוע העבירה.

מנגד, מציינת ההגנה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, בהן היותו נשוי ואב ל-9 ילדים, העובד למחייתו כאינסטלטור.

בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה טוען הסנגור כי הסיע את הנוסעים שלא עבור בצע כסף, אלא כ"טובה". הנאשם הסביר כי בתקופה בה נעברה העבירה, הועסק הנאשם על ידי חברת בנייה בעיר יבנה, ואותם נוסעים שהסיע עבדו באתרי הבניה של אותה החברה, ואין מדובר באנשים שאסף מהדרך.

עוד ציין הסנגור כי בשל פציעה בכתפו וניתוח שנאלץ לעבור, נמנע מן הנאשם לעבוד במשך תקופה בת שנה בקירוב ורק לאחרונה שב למסלול התעסוקתי.

בנסיבות אלו, מבקש הסנגור להימנע מהשתת מאסר, אף לא לריצוי בדרך של עבודות שירות.

דין וגזירת דין

מתחם העונש ההולם

עמוד 1

הערך המוגן בעבירה של הסעת שב"ח הינו זכותה של המדינה להגן על בטחונה ולקבוע את זהות הבאים בשעריה.

רמת הענישה בגין עבירות הסעה, הלנה והעסקה הינו חמורה מזו של שהייה שלא כדין בהיותם של העבריינים "חוטאים ומחטיאים" (רע"פ 3173/09 מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל) ומכאן גישת המחוקק ובתי המשפט שהחמירה עמם וקבעה כי העונש הראוי הינו מאסר בפועל (רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל).

ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל נאמרו הדברים הבאים:

"...טרם בשלה העת לשינוי מדיניות הענישה המחמירה בעבירות נושא הדיון ברוח הילכת ח'טיב. מעשי הטרור הקשים עדיין מכים במדינה; הסיכון הטמון בהסעתם, בהלנתם ובהעסקתם של שוהים בלתי חוקיים המגיעים לישראל משיטחי יהודה, השומרון וחבל עזה לא נתפוגג; ומכאן ששיקולי הרתעה - הרתעת היחיד והרתעת הרבים - עדיין שיקולים הם ממעלה עליונה. ... "המעשים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכניסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזור שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה, שלא כדין - הוגדרו מעשי עבירה שענשם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמימות - למי שעלולים להיות מפגעים" (פרשת ח'טיב, 773-774); ומשנמצא לנו כי חרף סיכוני הביטחון הקשים ממשיכים ישראלים רבים לעבור על החוק ולסכן את חיי הזולת ואף את חייהם שלהם, נדרשים אנו להמשיך במדיניות המחמירה שנועדה להרתיע מפני ביצוע העבירות.

בה-בעת, וברוח דברים שאמרנו למעלה, נחזור ונזכור כי יישומה של מדיניות הענישה המחמירה ייעשה בכל מקרה לגופו. אפשר אף כי במקרים המתאימים נשרת את טובת הציבור באורח מיטבי בעונשים שאינם דווקא מאסר בפועל, אלא בתמהיל עונשים שהחוק מעמיד לבחירתם של בתי-המשפט."

בעפ"ג (מחוזי-ים) 56821-03-15 עזמי אל טלאקה נ' מדינת ישראל, שניתן לאחרונה (ביום 24/8/15), נאמרו הדברים הבאים:

"על מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים עמדנו בהרחבה בפסקי-דין אחרים (ובין-השאר בעפ"ג 16815-05-15 אבו ליל נ' מדינת ישראל (30.6.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הסעת תושב זר שלא כדין, נקבעה ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.06). נפסק, כי על דרך העיקרון תישמר מדיניות הענישה המחמירה באשר לעבירות הנוגעות לכניסת שוהים בלתי חוקיים לישראל; אך הודגש, כי "אין בה באותה מדיניות כדי לפטור את בית המשפט מקביעת עונש בעניינו האינדיווידואלי של כל מי שהורשע בדיון. אכן הבוחן העיקרית להבחין ולהבדיל בין הטלת מאסר בפועל לבין הימנעות מהטלת מאסר בפועל תיגזר מתכלית מדיניות הענישה ובנסיבותיו של כל מקרה וכל נאשם" (פסקה 32 לפסק-הדין, וראו גם פסקה 16).

בתי-המשפט נוהגים להטיל מאסרים בפועל של ממש בגין עבירות של הסעת תושבים זרים, ללא היתר, כאשר נסיבות ההסעה מצביעות על סיכון ביטחוני מוגבר, או על סיכון תעבורתי משמעותי; כמו מקרים שבהם מספר הנוסעים היה רב, כיוון ההסעה היה "מקו התפר" לתוך המדינה, ההסעה הייתה תמורת תשלום, לנאשם עבר פלילי בעבירות דומות או בעבירות חמורות, וגזירת-דין לאחר ניהול הוכחות מבלי שהנאשמים הביעו חרטה על

מעשיהם (ראו למשל: רע"פ 2210/11 באזין נ' מדינת ישראל (24.3.11); ורע"פ 2742/13 פהמי עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.13)). בתי-המשפט אף גזרו עונשי מאסר בפועל על נאשמים נעדרי הרשעות קודמות, שהורשעו בהסעת מספר רב של שוהים בלתי חוקיים ללא היתר (רע"פ 7726/13 נסאסרה נ' מדינת ישראל (8.1.14); רע"פ 617/15 מונתאסר נ' מדינת ישראל (2.4.15); עפ"ג (י-ם) 54847-09-12 סלאימה נ' מדינת ישראל (8.11.12); עפ"ג (י-ם) 31978-05-13 אבו אלחלאווה נ' מדינת ישראל (25.6.13); ע"פ (י-ם) 37980-01-13 ואסם נ' מדינת ישראל (9.9.13); ות"פ (י-ם) 49845-01-14 מדינת ישראל נ' מונתאסר רשק (11.12.14)).

עם-זאת, לא מעטים המקרים שבהם בתי-המשפט הסתפקו בהטלת מאסרים לריצוי בעבודות שירות, בגין עבירות של הסעת מספר שוהים בלתי חוקיים, זאת בהתחשב בנסיבות הספציפיות, הן של העבירה והן של הנאשם (ראו למשל: עפ"ג 2593-06-10 מדינת ישראל נ' ג'מיל (17.6.10); עפ"ג 2195/10 מדינת ישראל נ' מחמוד אבו איסמעיל (16.9.10); עפ"ג (מרכז) 35429-10-11 עומר סמארה נ' מדינת ישראל (19.2.12); עפ"ג (מרכז) 56862-05-13 וגים נ' מדינת ישראל (18.8.13); עפ"ג 50-09-14 חג'אג' נ' מדינת ישראל (2.11.14); עפ"ג 36697-06-14 קיאען נ' מדינת ישראל (11.1.15); ועפ"ג (י-ם) 19255-06-14 מדינת ישראל נ' גודאת רשק (11.3.15)).

בפסק הדין האמור, אישר בית המשפט המחוזי מתחם ענישה בעבירה שעניינה הסעת שב"ח, הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר, בגין הסעת 4 נוסעי שב"ח לתוך שטחי ישראל. הנאשם באותו מקרה בעל עבר פלילי ישן בעבירה שאינה ממין העניין.

ברע"פ 3674/04 מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.2.06) נקבע כי הגם שעל פי הלכת ח'טיב (רע"פ 5198/01 טלעת ח'טיב נ' מדינת ישראל), לפיה, הכלל הוא שראוי שייגזר עונש מאסר בפועל בגין עבירות של הלנת, העסקת או הסעת שוהה בלתי חוקי, הרי שיש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו הספציפיות של הנאשם העומד לדין:

"יש לתת ביטוי לנסיבותיו האישיות של העבריין, בהן גילו, מצב בריאותו, מצבו המשפחתי ועוד כיוצא-באלו נסיבות שלעניין. נסיבות אלו - ונסיבות דומות להן -אף שאין בהן, כשלעצמן, כדי לשלול הטלתו של מאסר בפועל, אפשר יביאו להקלה במשך תקופת המאסר, ובמקרים המתאימים יחייבו הטלתו של עונש קל יותר. מישקל רב יש ליתן, כמובן, לנסיבות ביצוע העבירה ולמניעיו של העבריין, ובייחוד נתחשב בסיכון שיצר הנאשם לשלום הציבור. כך, למשל, פלוני שבעצמת עיניים הסיע אדם זר משיטחי האזור אל תוך ישראל, נוטל על עצמו סיכון רב שכן אין לו כל ערובה כי הנוסע אינו נושא עימו מיטען חבלה. פלוני יישפט אפוא לחומרה ומדיניות הענישה תיושם עליו במלואה."

במקרה שבפני מידת הפגיעה בערך המוגן הינה קלה נוכח הנסיבות שבהסעה. נתתי דעתי לכך שמדובר בהסעה שלא לצרכי בצע, אלא בהסעה בסוף יום עבודה למי שעבדו עם הנאשם באותו פרויקט בניה, וכן לעובדה שכיוון הנסיעה היה משטחי ישראל אל מחוצה לה.

אני סבור כי מתחם הענישה בעבירה שעניינה הסעת שב"ח בנסיבות דנן, נע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

העונש המתאים

בגזירת עונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים.

הנאשם כיום בן 44 בקירוב, נשוי ואב ל-9 ילדים שפרנסתם עליו.

הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע המעשים ונטל אחריות מלאה עליהם.

הנאשם אכן חטא אך הנסיבות אליהן נקלע היו מטעות. המוסעים עבדו באותו פרויקט בניה בו עבד בעיר יבנה, אצל החברה הניהולית שהעסיקה את הנאשם. הנאשם הניח כי אותם אנשים מחזיקים בהיתר כניסה כדין וחטאו בכך שלא וידא הנחתו זו. ההסעה לא בוצעה לשם בצע כסף כמצויין, ובוודאי לא מתוך מחשבה לסיוע בעבירות רכוש ו/או ביטחון. בהתחשב במצבו הכלכלי, המשפחתי והבריאותי ובהעדר ההרשעות הקודמות, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. שלושה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 36 חודשים מהיום, אם יעבור משך תקופה זו עבירות של הסעת שב"ח.

2. קנס בגובה 1,000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים, החל מיום 1.2.16.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, בנוכחות הצדדים.